

MIDNIGHT

de Carles Sanchis

LA TRINXERA

ESCENA 1

(A l'escenari hi ha una estanteria en un lateral, un perxer a l'altre, al costat d'una tauleta de nit i en mig de tot un sofà. Comença a sonar *You can leave your heat on* (*min 2:05*) i Ell surt de darrere del sofà lentament al ritme de la música. Està quasi nú i va ballant al ritme de la cançó mentre es va vestint. Quan acaba de ficar-se la corbata comença a sonar un mòbil que hi ha a la tauleta de nit, apaga la música i l'agafa.)

ALEX: Helou! Si ja estic acabant de vestir-me, no, clar que no, no tinc posat a Joe Cocker de fons. T'enrecordes on és el lloc, de veres? Àngel Guimerà, si. Segur que no necessites que t'arregue? A mi no m'importa. Ok. Ei, dis-me que dus posat, vinga... va... Vols que et diga el que duc jo? Ah, val. Escolta recorda dur-me el paraigues, me'l vaig deixar a ta casa la semana pasada, recordes? A l'armari, el del fons. Agafaré un taxi, no pasa res. (sona el timbre) A més m'encanta parlar amb els taxistes, son els nous gurus de la sabiduría, el meu cosí Pablo va deixar la beguda després d'un viatge de Paterna a Patraix, i tot gràcies al taxista. No estic nerviós. No, ja voràs, tot anirà bé, un moment.

(ALEX obre la porta i es queda petrificat.)

ALEX: Hola...

ELENA: Hola, puc passar?

ALEX: Eh... Si. Si, si passa.

(ELENA entra a l'escenari ràpidament. Va tota mullada, vestida amb un gran abric que la tapa de dalt a baix i uns tacons rojos.)

ELENA: Encara sort que continues vivint ací. Fa un temps horrible. Per a un dia que plou en València i se m'ocorre ixir de casa. Saps que feia més d'un mes que no plovia? ni tan sols una pluja lleugera d'aquelles que cauen per la nit i ni t'enteres, no senyor. Havia de caure avui. Però clar com jo sempre tinc aquesta bona sort que m'acompanya allà on vaig, doncs...

ALEX: (Al telèfon) Ara ens veiem... (apaga el mòbil) Elena, què fas ací?

ELENA: Ah perdona, si, què maleducada, de veritat, com estàs? (Li dona dos besos sense que ell s'inmute)

ALEX: Que què fas ací?

ELENA: Si, perdona, es que he tingut un accident, prop d'ací i no sabia on acudir. Anava a un sopar, tenia presa i he pensat vaig a ficar-me per aquest carreró estret i oscur per estalviar temps, total què pot passar? ZAS!

(ALEX dona un bot espantat)

ELENA: Total que en meitat del carrer se m'ha apropat un tio i m'ha llevat el mòbil, la cartera i uns descontes que tenia per al Bioparc.

ALEX: Ostres què mal, ho sent.

ELENA: Ja ho sé, tenia moltes ganes d'anar al Bioparc. (s'asenta en el sofà) En fi, he començat a donar voltes, i com no sabia on era el restaurant m'he perdut un poc, i clar no tenia el gps del mòbil, perquè el fill de puta ixé no tenia altra cosa a fer aquesta nit que fotrem la vida. Així que he començat a donar voltes i al final he reconegut la placeta de baix, així que ací estic. Ai! Merda t'estic tacan-te el sofà.

ALEX: Merda!

ELENA: Perdona, perdona, perdona. Sóc un desastre. Mira que sempre em dic el mateix. Elena, tingues cura amb el que fas, que tu no et fixes en res i sempre l'acabes liant.

ALEX: Però estàs bé? Sembla que hages estat plorant.

ELENA: Açò? No, és... de la pluja. Si, plou una barbaritat.

ALEX: Si, clar.

ELENA: Escolta puc anar al bany un moment?

ALEX: Si, si, el bany és al fons a la dreta, com tots els banys del món.

ELENA: M'enrecorde, tranquil. Mira que t'agrada dir ixa frase. (Surt pel lateral dret)

ALEX: (Pensatiu) La veritat és que si. (Corre a agafar el mòbil i comença a trucar a algú) Colega, a que no saps qui acaba d'entrar per la porta. Que quina porta? La porta de ma casa. Però quina altra porta podria ser. Val hi ha moltes portes. Si és de veres. La veritat es que mai estic en el mateix lloc, sempre estic viatjant... Tio, no vas a creure qui està ací, ací en ma casa. Elena. Com que quina Elena? Quantes Elenes coneixes tu? Val reformule, quantes Elenes conec jo? Com que no ho saps. Tio, la meva ex. Ja ho sé. Què faig? Tio no vaig a fer això. Això tampoc. Eres un calent, ho saps? A vore què cony faig en ella? No sé, ha aparegut ací de sobte mullada, diu que li han furtat tot. Si ja sé que comença com una pel.lícula porno. No, no vaig a fer una pel.lícula porno (ELENA entra a escena), és més, si fera una pel.lícula porno no t'ho diria. No perquè de segur que començaries una aventura virtual sense descans en busca de la meva imatge fornificant amb desconegudes, i que sàpigues que em pareix un poc gay que vullgues vore al teu amic fent porno.

ELENA: Vas a fer una pel.lícula porno?

ALEX: Jo? No, no, és un amic.

ELENA: Un amic teu va a fer una porno?

ALEX: No, és... un moment. (Cap al mòbil) Després te cride.

ELENA: On puc deixar l'abric?

ALEX: Ahí mateix, al perxer.

ELENA: M'encanta com has deixat la casa.

ALEX: Si no he canviat res.

ELENA: La làmpara, això és nou.

ALEX: Ens la va regalar ma mare quan vam fer un any. Però bon intent.

ELENA: Haruki Murakami, savies que treballava a una tenda de discos? Per això posava tantes voltes el nom d'alguna cançó a les seues noveles, però a tu no t'agradava Murakami, ara si?

ALEX: Això crec que és teu. El deixares quan te'n vas anar.

ELENA: El sofà. El sofà abans estava allà. (señala el costat esquerre)

ALEX: Una de tres.

ELENA: Si, abans estava ací per que deies que t'agradava vore entrar a la gent asentat llegint, com si fores un Lord.

ALEX: Si, així és.

ELENA: Quina estupidesa! Vull dir que si vols llegir, llig, però no ho faces porque la gent veja que estàs llegint. És molt fals, per favor. Em pareix una mostra més de la gran superficialitat que empapa hui en dia el món. És a dir, per què no podem ser més reals? Estem tan preocupats de ser per als demás. Quan anem a començar a ser, per a nosaltres mateixos? (sospira) Ai, per favor.

ALEX: M'estàs dient que sóc un fals?

ELENA: Estic dient que abans eres un fals, no sé com eres ara.

ALEX: Però sabies que continuava vivint ací.

ELENA: Clar, ho he vist en internet. No subestimes el poder de les xarxes socials.

ALEX: Però si et vaig borrar del Facebook.

ELENA: Saps ixa xicona de Saragosa que et va agregar perquè "li encantava com escribies"?

ALEX: Com saps tu això?

ELENA: Sóc jo (riguent).

ALEX: Què?

ELENA: A vore, em pareixia molt infantil que m'esborrares de la teva vida després de deixar-ho. Això ho fan els cobards.

ALEX: I ara em diu cobard.

ELENA: No, dic que abans eres un cobard, ara no sé...

ALEX: Espera un moment, aleshores tot el que vam parlar...

ELENA: Si...

ALEX: Tot el que et vaig contar...

ELENA: Si...

ALEX: Sobre nosaltres...

ELENA: Ajam...

ALEX: Sobre altres...

ELENA: Qui li conta tot això a una desconeguda?

ALEX: I no em vas dir res.

ELENA: Crec que va ser després de totes ixes converses que vaig deixar de sentir res per tu.

ALEX: Però, si jo haguera sabut que eres tu...

ELENA: Què, hauries actuat diferent? M'hauries acabat dient les coses que jo volia escoltar? M'hauries amagat la veritat. Jo és l'únic que he vullgut sempre.

ALEX: Elena, què vols de mi?

ELENA: Necessite un lloc on passar la nit.

ALEX: No vius ací?

ELENA: No, ara ja no. Després de deixar-ho vaig haver d'anar-me'n lluny. No podia continuar en aquesta ciutat. Vaig estar vivint en Dublín, en Múnic, en Roma... Oi, Roma, és genial, els carrers empedrats, la gent, la pasta, pots escoltar música a cada racó de la ciutat en directe. Encara que no m'agraden les fonts, em pareixen super guarres, saps que les fonts allí tenen dos forats per on ix l'aigua? Doncs resulta que ells per beure taponen un forat i l'aigua que beuen ix per l'altre, així amb totes les bacteries i la brutícia que duen a les mans...una volta vaig vore un vagabund taponant un dels forats amb la seva mà super bruta, i clar tota la merda després ale, cap a dins!, imaginat. Troppo schifoso per me caro!

ALEX: Elena, ací no pots quedar-te.

ELENA: No tens lloc?

ALEX: No, bó si tinc el sofà però...

ELENA: Tens companys de pis maniàtics?

ALEX: Visc a soles.

ELENA: Deixam endevinar, una bruixa gitana t'ha llançat una maledicció que no et permet ajudar dames en perill.

ALEX: A vore ni jo conec una bruixa gitana ni tu eres una dama.

ELENA: Però estic en perill. (marca un somriure enorme fals) Rescata'm!

(Elena comença a perseguir-lo per la habitació fent-se la dramàtica)

ALEX: Elena...

ELENA: No em deixes morir a la intemperie...

ALEX: Escolta...

ELENA: com si fos un vagabund sense alcohol per calfar-se.

ALEX: Tu sense alcohol? Ja m'agradaria a mi veure això! (Xicotet silenci, es miren) Està bé.

ELENA: Si!

ALEX: Pots quedar-te. Però a soles una nit.

ELENA: M'has rescatat.

ALEX: Però tu no tenies un sopar o algo?

ELENA: Ah si, però ja no.

ALEX: Com que ja no.

ELENA: Es que... anava a sopar en el meu marit i uns amics, però m'han cridat de la funerària, que deien que no podien celebrar el soterrament de la meva iaia demà perquè tenien overbooking per no sé què d'un accident en Marina d'Or, i clar m'he posat a discutir en ell, perquè el que no pot ser és que a m'ha iaia no l'enterren quan ella vol.

ALEX: Que estàs casada?

ELENA: Ah si, si. Perquè el que la meva iaia el que volia era que l'enterraren al dia següent de morir-se perquè, com ella deia, "no vull que se me caiga la cara i que tots ho vejen, jo ben bonica", i segon, que la vetllarem durant tot el temps que estiguera en el tanatori, i no puc tirar-me una setmana sencera allí, tinc una vida saps.

ALEX: Que estàs casada?

ELENA: Ah si, en Rodrigo.

ALEX: Se suposa que he de conèixer-lo?

ELENA: No però m'agrada el seu nom, Rodrigo, sona a semental llatinoamericà.

ALEX: A vore, no vull ficar-me on no em criden, però, tu no ets massa jove per a casar-te?

ELENA: Estàs jutjant-me?

ALEX: No, no he dit això.

ELENA: Estàs jutjant-me?

ALEX: A soles dic que no és normal.

ELENA: Estàs jutjant-me, sempre igual, si es que no has canviat res.

ALEX: Elena jo vull que sigues feliç.

ELENA: Sóc molt feliç.

ALEX: I si vols casar-te doncs, casat, qui sóc jo per a dir-te el que has de fer.

ELENA: És xilè.

ALEX: Com no...

ELENA: Xilè de Xile.

ALEX: No serà de xili.

ELENA: Té una melena negra, fins als muscles, i uns braços... ohhh quins braços!

ALEX: M'alegre molt per tu.

ELENA: És actor.

ALEX: De cine?

ELENA: De teatre, ningú és perfecte.

ALEX: I quant de temps porteu?

ELENA: Portem què?

ALEX: Casats.

ELENA: Ah, dos setmanes.

ALEX: Dos setmanes? Vaja, felicitats.

ELENA: Felicitats, per què?

ALEX: Dic que felicitats, a tu.

ELENA: Però per què?

ALEX: Per casar-te...

ELENA: Ah si a mi em dona igual.

ALEX: Com?

ELENA: Si, no és un matrimoni de veritat.

ALEX: Què vols dir?

ELENA: Que Rodri necessitava els papers, i el conec desde fa un temps així que ens vam casar. Què? No em mires així. Ja estàs jutjant-me.

ALEX: Al menys serà de confiança, no?

ELENA: Si, és molt fiable, és un mestre de la confiança, és, és Rodri...

ALEX: Quant de temps fa que el coneixes?

ELENA: Dos setmanes.

ALEX: Veus a açò em referia, no pots anar per la vida confiant en qualsevol persona que et demane ajuda i en un somriure profident.

ELENA: Vaig confiar en tu.

(silenci incòmode)

ALEX: (Mira el rellotge) Mare meua, arribe tard.

ELENA: Tens una cita?

ALEX: Més o menys.

ELENA: Qui és?

ALEX: No és de la teva incumbència.

13:43

ELENA: La conec?

ALEX: No.

ELENA: Puc anar?

ALEX: No (mig riguent-se).

(ELENA comença a plorar)

ALEX: I ara què passa?

ELENA: Es que, et veig així, tan bé, tan arreglat, no m'agrada la corbata, em pareix horrible, però mira'm a mi. Sóc un desastre, no tinc casa, no tinc novio, no tinc treball. Moriré sola!

ALEX: (apropant-se a ella) Vinga va, tranquil·la. Segur que tot anirà bé. Hui en dia hi ha moltes oportunitats. Val potser els alquilers ara mateix estan una mica alts...

(ELENA puja el tó dels gemecs)

ALEX: I trobar feïna no resulta gens fàcil...

(ELENA plora més efusivament)

ALEX: Però hui en dia és més fàcil que mai trobar parella. La gent és més oberta que abans, ja no hi ha tantes reticències per a intimar, de fet moltes vegades pense, si els nostres iaïos hagueren viscut en la nostra època, quants d'ells continuarien junts? Segurament ni la meitat. I sino sempre pots descarregar-te una d'eixes aplicacions per a lligar pel mòbil, m'han dit que funcionen prou bé.

ELENA: (Plorant) Si, però a soles per a fer follar.

ALEX: Bó, per alguna cosa es comença.

ELENA: Jo vull una cosa real. Res de pantalletes estúpides que em facen creure que estic acompanyada. No vull ningú que intente fer-se el graciós a soles perquè pense que això m'agradarà, això tan sols em fa fàstic. Jo necessite poder mirar als ulls a algú i saber què està sentint quan em mira.

ALEX: De vegades no ens adonem ni estant presents...

ELENA: Les persones som tan estúpides...

ALEX: Som com cecs jugant a les cartes.

ELENA: Contam una història divertida de les teves. Necessite riure un poc.

ALEX: Elena he de marxar, ja arribe tard.

ELENA: Per favor, una història divertida i no te molestaré més. Per fa...

ALEX: (Pensatiu) Està bé, una i me'n vaig. A vore...

(Entre els dos li donen la volta al sofà, que queda girat en mig de l'escenari, i s'amaguen darrere d'ell. Les llums han canviat. De sobte al mateix temps que Alex conta la història surten de darrere del sofà unes figures. Conta la història.)

ALEX: Fa temps que vivia, molt lluny d'ací, un jove que sempre estava somiant. El jove vivia en una illa deserta, era l'únic supervivent d'un vaixell que va naufragar feia anys en una turmenta com la d'aquesta nit. (s'escolten els llampecs) Abandonat a la seva sort, va sobreviure com va poder en aquella illa, però mai s'allunyava de la costa, per si algú dia veia algú vaixell que el poguera rescatar. Però un dia, fart d'esperar una salvació que no arribava es va endinsar en la selva per tal de buscar una altra sortida. I en meitat de la selva va trobar una cova. El jove va entrar en la cova sense gaire esperances, però una vegada va creuar l'entrada, aquesta va tancar-se a les seves

esquenes, i com un huracà el va arrosegar cap al fons de la terra. En obrir els ulls, el jove va descobrir just en front d'ell una llàntia daurada. La va agafar, i una vegada va tocar-la, com una fumarola gegant va sorgir un geni de la llàntia. "Sóc el geni de la llàntia, colega. I per haver-me descobert et concediré tres desitjos". El jove, sorprès pel descobriment va dir sense pensar, "Desitje poder sortir de la cova". El geni va fer un gest i per art de màgia va aparèixer una pala al seu costat. El jove emprenyat va dir "Desitje que em tragues de la cova, geni" i el geni va fer el mateix gest d'abans, (A ELENA) el mateix gest, no, així amb el braç, això és. I van aparèixer a la selva. El jove va mirar el geni en certa picardia i li va dir "Geni, desitje que em concedisques tres desitjos més". I el geni, en la seva infinita sabiduria li va contestar, "Colega, això viola les lleis dels contractes màgics estipulats per a la concessió de desitjos promulgats pel cosmos intergalàctic, llei per la qual he de retirar-te el dret a demanar altre desig i imposar-te un càstic adequat a la teva osadia". El jove va preguntar "A quin càstic et refereixes, geni llicenciat en dret intergalàctic?" I el geni va contestar, "Des d'avui fins al final dels temps romandràs atrapat en aquesta llàntia com he fet jo, condemnat a acomplir els somnis dels demés, sort colega". I el jove quedà atrapat en aquella illa per sempre.

(El sofà torna a canviar a la seva posició original)

ELENA: Això no és divertit, és molt trist.

ALEX: Però el geni estava bé.

ELENA: El geni era un cabró aprofitat.

ALEX: Si, però tenia un toc així com del carrer que...

ELENA: No m'ajudes res.

ALEX: Mira Elena, sent molt el que t'ha passat, però no entenc per què no pots anar-te'n amb el teu marit, novio o el que siga.

ELENA: Ja t'he dit que Rodri és un amic.

ALEX: I si no tens on quedar-te, què fas a la ciutat?

ELENA: Estic de pas.

ALEX: De pas, com sempre.

ELENA: Ja saps que m'encanta viatjar. No moltes persones son capaces de viatjar durant tant de temps, es necessita no tindre massa hàbits i, sobre tot, estar disposat a trencar amb els prejudicis.

ALEX: Com tu?

ELENA: Exactament.

ALEX: Ja... però viatjar sense sentit...

ELENA: Tot té un sentit, no li restes importància al destí.

ALEX: (riguent) El destí?

ELENA: Si, el destí. El destí ha vullgut que me robaren la cartera, el mòbil, les entrades al Bioparc, i tot ha estat per una raó.

ALEX: Ja estàs en la tonteria del destí.

ELENA: Si, ja estic. Eres un cínic. Mai li dones importància a les senyals.

ALEX: Quines senyals?

ELENA: L'univers ens parla Alex. Al nostre voltant passen coses, saps? I ixes coses estan interconnectades.

ALEX: Aleshores m'estàs dient que el que vam tindre tu i jo va tindre sentit?

ELENA: Clar que va tindre sentit.

ALEX: I el que va passar també tenia sentit?

ELENA: Doncs si, és una merda, però si.

ALEX: Pense que ho veig d'altra manera.

ELENA: Alex, l'univers ens parla. Conspira contra nosaltres i ens posa en situacions fotudes perquè aprenguem a superar-les. Escolta'l.

ALEX: I no seria més fàcil per a l'univers deixar-nos a l'altzar? Inclús seria més entretingut per a ell.

ELENA: Alex, no li busques els tres peus a l'univers. Ell sap per què fa el que fa.

ALEX: Saps quin és el teu problema? Que mai has sabut afrontar les teves desgràcies. Mai has estat a l'altura. Sempre has vullgut fugir, correr cap a davant sense mirar enrere, sense parar-te a pensar què pasava al teu voltant. Eres com un huracà. Al centre tot va bé, tot està en calma però allà per on passes sembres la destrucció i la fatalitat.

ELENA: La fatalitat?

ALEX: Si, i per més que t'esforces, mai no podràs fer arrels enlloc perquè tot el que toques es fa pols, tot el que el teu maleït univers et posa davant acaba trencat, i això no és cosa del destí, eres tu, i solament tu.

(Comença a sonar el mòbil)

ELENA: Necessite un poc d'aigua.

(ELENA, surt pel lateral dret. Alex agafa el mòbil.)

ALEX: Què vols? Si continua ací. És a la cuina. No no vaig a fer una porno en ella. Deixa de dir bestieses. A més està casada. No sé un Xilé d'una telenovela. Però què vaig a saber jo si és famós, jo què sé. No, no vaig a preguntar-li. Mira acabem de discutir, i no és el millor moment per a... Espera que ja torna. (penja)

ELENA: (entrant al saló) Saps què et dic, que tens raó. Sóc una desgraciada que a soles sap fugir. Sóc una nómada sense arrels. Sóc un huracà, veritat? I què fan els huracans? Ah si, arranquen arbres (comença a llençar per terra els llibres de la prestatgeria), fan volar els cotxes, les cases...

ALEX: Elena, per favor. (agafant els llibres per terra)

ELENA: Sembren la destrucció al seu pas.

ALEX: Elena, ho sent. Perdona. M'he pasat, no volia dir ixes coses.

ELENA: Si volies, i ho has fet. Ara no intentes retractar-te.

22:20

ALEX: Perdona. Com puc compensar-te.

ELENA: A part de deixar que em quede?

ALEX: A part d'això, si.

ELENA: Um... un té.

(ALEX fa un gest de resignació i camina cap al lateral)

ELENA: Alex, Té verd, el roig em desvel·la.

(ALEX para i torna a fer el mateix gest)

ELENA: Alex, amb sucre, per favor.

(ALEX para i torna a fer el mateix gest)

ELENA: Alex...

ALEX: Què?

ELENA: Dos cullerades.

(ALEX surt pel lateral. ELENA comença a mirar els discos de la cadena de música. L'enrega i comença a sonar *You can leave your heat on* en el punt que s'havia quedat abans. ALEX entra corrents.)

ALEX: Què fas?

ELENA: Posar un poc de música. Què tal vegada m'estaves esperant?

ALEX: Lleva-la.

ELENA: Però si és molt bona.

ALEX: Posa altra cosa. Aquesta és especial.

ELENA: Tu si que eres especial. (Busca altra cançò) Mira què acabe de trobar.

(Comença a sonar altra cançò, *Last time* de *Maybe April*.)

ALEX: No sabia que estava per ahí.

ELENA: Què fort encara la tens.

ALEX: Ni me'n recordava.

ELENA: Recordes la primera vegada que la vam escoltar junts?

ALEX: Si, crec que si, estavem just ahí.

(Les llums canvien, els dos actors mouen el sofà mentre puja la música cap al lateral esquerre, i s'amaguen en el sofà. En pujar la llum apareix ALEX d'esquenes sense samarreta i ELENA en sostenidor de cara a públic.)

ELENA: Potser deuries canviar el sofà de lloc.

ALEX: Per què? Ací està bé.

ELENA: No sé, tindries més lloc ací, i podries ficar-te una taula d'estudi per a escriure.

ALEX: I on el posaries?

ELENA: No sé... en el centre?

ALEX: Vols guanyar espai i dius de ficar el sofà en el centre?

ELENA: A soles és una suggerència. Estaries super sexy en aquest racó escrivint com un d'eixos poetes maleïts, esnifant cocaïna y colpejant la màquina d'escriure com a mesura de supervivència.

ALEX: A si? I on estaries tu?

ELENA: Jo... en el sofà, mirant-te desde la distància necessària per a no cremar-me. Completament despullada.

ALEX: M'agrada aquesta visió. **No deixaré que et mogues mai d'aquest sofà.**

(Es besen. Les llums canvien i els actors canvien el sofà a la posició inicial. S'han tornat a posar la roba com abans, els dos miren on estava el sofà abans. En baixar la música comencen a parlar.)

ALEX: Érem tan innocents.

ELENA: Érem uns panolis. Per favor, tu un poeta? Si a soles saps escriure contes per a nanos. (apagant la música)

ALEX: Estic treballant en una novel.la, per a que ho sàpigues.

ELENA: Per a nanos?

ALEX: Per a adults.

ELENA: I de què va?

ALEX: Va... d'un pirata. Si, un pirata. I un tresor.

ELENA: Ixa ja està escrita.

ALEX: També hi ha una balena, gegant, blanca.

ELENA: Ixa també.

ALEX: Una selva, arriba a una selva, on hi ha, espera, un xiquet.

ELENA: A tu t'ha mare no t'ha contat mai un conte veritat?

ALEX: Treballava de nit.

ELENA: Veus tu mai podries ser poeta, no entens la sutilesa del llenguatge, no tens imaginació, sempre has viscut en una urna diminuta, construïnt els teus somnis en

base a les teves possibilitats. Mai no has somniat més enllà. I jo vaig ser una estúpida per creure que podries arribar a ser ixa persona.

ALEX: Estic molt content en qui sóc. Tinc un treball estable, un pis genial en el centre i una dona que m'estima. Ai mare! (Agafa corrents el mòbil i fa com que truca.) Merda no contesta.

ELENA: Què passa?

ALEX: Tu no deies que tenies un sopar?

ELENA: Sí.

ALEX: Doncs jo també.

ELENA: Tranquil a soles és un sopar.

ALEX: Crec que no entens la meva situació.

ELENA: Tens molta gana? Ai, jo també, per què no demanem unes pizzes, ai i alquilem una peli i...

ALEX: No. Avui anava a conèixer als meus sogres.

ELENA: Ups.

ALEX: El meu sogre és un Coronel de l'exèrcit espanyol condecorat, i la meva sogra és doctora en astrofísica. I jo arribe tard.

(ELENA comença a riure)

ALEX: Et fa gràcia?

ELENA: Es que t'has posat tan dramàtic. (Imitant-lo) "Un coronel condecorat" (riu) A vore deixa'm endevinar. Ella és una xicona més jove que tu, amb aspecte innocent, probablement prou intel.ligent però no el suficient obviamment, sino no estaria en tu, i amb greus problemes d'adaptació en la societat, segurament degut al tracte obsesiucompulsiu dels seus pares per mantindre-la lluny de les urpes dels homes? Ah, i és vegetariana.

ALEX: La coneixes?

ELENA: Em pareix super injust!

ALEX: El qué?

ELENA: No menjar carn i menjar plantes. O siga, per què animals no i plantes sí? Tots son essers vius. A vore, què passa, que les plantes no patixen igual que tu i jo? Potser no poden parlar, però si pogueren estarien tot el dia cridant-nos: assassins! Assassins!

ALEX: Què estàs dient?

ELENA: I en quant a la teva xicona, típic teu. En quant trobes una dama en perill has de correr a rescatar-la.

ALEX: Escolta, ella no necessita que la rescaten, a soles una xicoteta espenta. Sóc molt feliç en ella.

ELENA: I si eres tan feliç en ella per què continues ací parlant en mi?

(ALEX agafa la chaqueta del perxer i surt pel lateral esquerre cap al carrer. S'escolten uns llàmpecs. ELENA comença a recollir els llibres que estan pel terra. En obrir un dels llibres troba una fotografia i es queda mirant-la. Camina i s'asenta en el sofà sense deixar de mirar-la. Sona el timbre, i ràpidament deixa la foto en la prestatgeria, va a obrir la la porta. Apareix ALEX tot mullat.)

ELENA: Però tu no tenies un sopar super important?

ALEX: M'he deixat les claus. (comença a buscar les claus)

ELENA: També t'has deixat el paraigües?

ALEX: No tinc.

ELENA: Alex perdona, no volia que t'enfadares amb mi. Mira he arreplegat els llibres.

ALEX: Vols un premi?

ELENA: I anava a netejar el sofà.

ALEX: No fa falta.

ELENA: I si vols puc ordenar-te els llibres també, per temàtiques o per autors...

ALEX: Vols ajudar-me? Doncs ajuda'm a trobar les claus.

(ELENA comença a buscar les claus.)

ELENA: Alex perdona'm per favor, tu eres un gran escriptor, a mi sempre m'ha agradat el que feies, i em donava igual que foren contes. L'art no entén de disciplines o de mètodes. Mira Andy Warhol. Eres l'Andy Warhol dels contes.

(ALEX fa un gest de desesperació)

ELENA: Val Andy Warhol no. Picasso, el Picasso dels contes!

ALEX: Per què has vingut?

ELENA: Ja t'ho he dit, m'han robat la cartera.

ALEX: I el mòbil, ja.

ELENA: I les entrades al bioparc, no t'oblides.

ALEX: No, en serio. Per què ací i no a una comisaria, o a un hostel? Per què justament avui havies de reparèixer en la meua vida?

ELENA: El destí?

ALEX: No, no comences en el destí. I no em digues que t'has perdut perquè coneixes molt bé aquesta ciutat.

ELENA: Necessitava vore't. He de prendre una decisió, i havia de vore't avans de decidir-me.

ALEX: Doncs no podies haver triat un dia pitjor.

ELENA: Avui era el dia perfecte.

ALEX: El dia perfecte dius? El dia que he de conèixer els meus sogres, el dia que cau la major turmenta de l'any, el dia que no trobe les punyeteres claus.

ELENA: El dia que vaig anarme'n d'aquesta casa. Ente'n-me, havia de ser avui.

ALEX: Tu i les teves señals.

ELENA: Si, és simbólic.

ALEX: Però què més donen els símbols? Les señals no existeixen. No et dones conter. Tu estàs creant aquesta suposada señal, tu estàs triant tornar avui ací a remoure tota la meua vida, i per a què? Per a riure't de mi? Per recordar-me els meus monstres?

ELENA: T'estic dient que era jo la que necessitava vindre.

ALEX: Mira, no puc ni mirar-te a la cara.

ELENA: Alex.

ALEX: No puc mirar-te i no recordar...

(ELENA s'apropa a Alex i li dona la volta)

ELENA: Alex. Mira'm als ulls. Em van violar. Val? Fa temps que vaig acceptar-ho, i encara que mai no tornaré a ser jo mateixa. Trie continuar caminant. Per què no pots acceptar-ho?

ALEX: Per que va ser culpa meva. Era jo qui havia d'arreglar-te. I em vaig oblidar. I no puc perdonar-me una cosa així. Dona igual el sentit que li busques, perquè allò no va tindre sentit. Allò no havia de passar.

ELENA: Però passà. I no puc canviar-ho. I tu tampoc. Però el que si que pots fer és mirar endavant, com he fet jo.

ALEX: De vegades sent que vaig quedar-me en aquell dia. Que tot el que ha passat des d'allà ha sigut un somni. Un malson del que no puc despertar.

ELENA: Alex, has de deixar de carregar amb les desgràcies dels demés. Així mai podràs vèncer les teves.

ALEX: I si no puc. I si l'únic que sé fer és això. Carregar i carregar, intentar solucionar els problemes dels demés.

ELENA: Però no és el teu treball. Cadascú a d'aprendre a alçar-se a soles, per molt difícil que siga. Vaig a buscar-te un mocador.

ALEX: Estan en...

ELENA: Ja sé on estan.

34:20

(ELENA surt pel lateral dret. Alex s'eixuga les llàgrimes. El mòbil comença a sonar. Alex el mira y fa un gest de desesperació.)

ALEX: Iván ara no és un bon moment, demà et... colega estic esperant que em criden. Si, continua ací. Què no pots esperar a que et conte demà, ansiós? Si ansiós, què passa? Es que sempre en fas el mateix, t'enrecordes del teu aniversari? Vaig tindre la estúpida idea de donar-te una pista sobre el teu regal, i mira que em vas donar la vara... tots els dies vinga a preguntar, vinga a preguntar. Faltaven sis mesos, ansiós, que eres un ansiós. Doncs no, no sé què vaig a fer en ella. Diu que necessita quedar-se a dormir. No, no vaig a fer una porno. No tu tampoc. Tio que és la meva ex. Les ex son intocables i ho saps. Escolta estic esperant que em cride Cris, val? Així que deixa de cridar-me. Perque deuria estar sopant en sos pares ara mateix. Ja ho sé. Per això necessite que penges. Com que no. Ah, i des de quan penses això de Cris? Ah, i has esperat tot este temps per a dir-ho. Molt bé. Molt bé, alguna cosa més que vullgues dir-me. Que no, que no vaig a fer una porno. (penja)

(Entra ELENA amb un mocador)

ELENA: Pren ací tens. (Li dona el mocador)

ALEX: Gràcies. (Obre el mocador y veu que hi han uns pèls a dins) Però què collons és açò?

ELENA: A que fa fàstic?

ALEX: Però quin fàstic!

ELENA: Això deia jo.

ALEX: Per què em dones açò?

ELENA: Perque és fastigós.

ALEX: Ja sé que és fastigós.

ELENA: Això deia jo.

ALEX: El què?

ELENA: Que és fastigós. No penses que és fastigós?

ALEX: Clar que si, d'on has tret açò?

ELENA: Voldràs dir, de qui ha ixit això?

ALEX: De qui?

ELENA: De qui ha ixit això?

ALEX: Que de qui ha ixit això?

ELENA: Això ha ixit d'algú.

ALEX: De qui ha ixit això?

ELENA: Això t'estic preguntant.

ALEX: M'estàs tocant un peliu els collons.

ELENA: No intentes canviar de tema. Això ha ixit d'algú.

ALEX: Tu ho has portat ací.

ELENA: No és meu.

ALEX: A no?

ELENA: No.

ALEX: Doncs això és d'algú.

ELENA: Això deia jo.

ALEX: Tu dius moltes coses.

ELENA: Totes certes.

ALEX: De qui és això? És meu?

ELENA: No sé, és teu?

ALEX: Tu ho has portat.

ELENA: Estava al teu bany, a la dutxa.

ALEX: Aleshores serà meu.

ELENA: No pot ser teu.

ALEX: Ara no és meu.

ELENA: No.

ALEX: No?

ELENA: No, perquè tu tens el monyo ros i aquests pèls són d'un cabell negre.

ALEX: El monyo ros es torna negre en llavar-se.

ELENA: No tant. A més aquests pèls estan secs.

ALEX: Doncs no són meus.

ELENA: Estaven a la teva ducha.

ALEX: Doncs seran meus.

ELENA: Són negres.

ALEX: I què t'importa a tu de qui són?

ELENA: M'importa.

ALEX: T'importa?

ELENA: Si he de dutxar-me en aquesta casa no puc vore pèls de desconeguts en a saber quines enfermetats venèrees per contagiar-me.

ALEX: Doncs no et dutxes.

ELENA: No puc.

ALEX: És una nit.

ELENA: Tu m'has vist el monyo quan m'alce pel matí. La dutxa per a mi no és una elecció, és una necessitat.

ALEX: Ixos pèls no són meus.

ELENA: I de qui són?

ALEX: No ho sé.

ELENA: De qui són?

ALEX: No ho sé.

ELENA: D'algú han de ser. Sino no estarien ahí. I si estaven és perque algú els ha deixat ahí.

ALEX: Poden haver-se caigut a soles.

ELENA: Com?

ALEX: Caignet-se.

ELENA: No. Vull dir que com, com és que algú que no coneixes ha deixat pèls a la teva dutxa?

ALEX: Jo no he dit que no el coneguera.

ELENA: Has dit que no sabies qui era.

ALEX: Exacte.

ELENA: Aleshores no el coneixes, no saber qui és algú és equivalent a no conèixer-lo. Has de tindre conter en qui entra en ta casa.

ALEX: Ja ho veig ja.

ELENA: Aleshores és un tio.

ALEX: Com?

ELENA: Has dit "el coneguera", "el coneguera", és masculí. Ja estem més prop de resoldre el misteri.

ALEX: No crec que siga un home.

ELENA: Per què?

ALEX: Perque ací no s'ha dutxat ningú home més que jo.

ELENA: Ahh! Igual és un veí que té les teves claus i entra a dutxar-se quan no estàs. Què cabró.

ALEX: No crec.

ELENA: No descartes possibilitats.

ALEX: Elena...

ELENA: Elena és nom de dona.

ALEX: Elena...

ELENA: Sí?

ALEX: Els pèls són de Cris.

ELENA: De Crist? T'has tornat **beato**? Ja m'ho deia ma mare que pasaria, i jo sense creure-la.

ALEX: De Cris. La meva parella.

(Silenci incòmode)

ELENA: Ahh! Quin fàstic! He tocat els pèls del xumino de la teva novia.

ALEX: Ningú t'ha dit que els tocares.

ELENA: Quin fàstic!

ALEX: Si m'hagueres preguntat abans.

ELENA: T'he preguntat que de qui eren.

ALEX: Però els has agafat.

ELENA: Per a ensenyar-te.

ALEX: Per a ensenyar-me?

ELENA: Si.

ALEX: Per a ensenyar-me què?

ELENA: Una lliçò.

ALEX: Què volies ensenyar-me?

ELENA: El fàstic que dona.

ALEX: El què?

ELENA: Trobar-te uns pèls que no saps de qui són.

ALEX: Si que sé de qui són.

ELENA: Ara si, del xumino de la teva novia.

ALEX: No tenen per què ser pèls púbics.

ELENA: Però fa més fàstic.

ALEX: Aquesta era la lliçò?

ELENA: Si, la lliçò dels pèls púbics.

ALEX: Doncs quina merda de lliçò, perdona que et diga.

ELENA: Les lliçons són importants.

ALEX: Les que valen la pena.

ELENA: I què has après de tot açò?

ALEX: Que no he de deixar entrar a qualsevol que es presente per la nit a ma casa.

ELENA: O pel dia.

ALEX: Em tornaràs boig.

(ALEX camina cap al lateral dret amb el mocador a la mà)

ELAN: On vas?

ALEX: A llançar al fem la lliçò.

(ALEX surt)

38:50

ELENA: Doncs que sàpigues que les lliçons que done són importants. En Munich em vaig trobar un home que no sabia què fer, si invertir tots els estalvis de la seva vida en una casa nova, més gran, més luxosa, o gastar-se tots els diners en viatjar pel món. I jo li vaig dir, has de decidir-te, no hi ha que donar-li la oportunitat al temps. El temps és molt capritxós, i no saps què pot passar-te. Has d'escoltar el teu cor i fer el que dessitges de veres.

ALEX: (desde dins) No t'estic escoltant.

ELENA: Què que va fer al final em preguntes? Molt bé, jo t'ho diré. El panoli va esperar tant en prendre la decisió, que quan va donar-se conter ja no podia prendre-la.

(ALEX entra en escena)

ELENA: No em preguntes per què?

ALEX: Déu meu, per què?

ELENA: Perque la seva dona es va divorciar d'ell, i es va quedar en la meitat dels seus diners. Adeu als seus somnis. I tot per què? Per no decidir-se quan va tindre l'ocasió. I si m'haguera fet cas aleshores no hauria d'haver-me donat la meitat de la seva fortuna.

ALEX: Com?

ELENA: El que he dit.

ALEX: Vols dir que era el teu marit?

ELENA: Clar. Ah, no ho havia dit? Bó no importa. El cas és que no va voler escoltar-me i va acabar aprenent la lliçò.

ALEX: Però tu quantes vegades t'has casat?

ELENA: Unes quantes.

ALEX: Aleshores quina diries que és la lliçò que he d'aprendre de tot açò?

ELENA: La primera que és important escoltar-me quan parle, i la segona que no pots tindre pèls a la dutxa quan tens convidats a casa.

ALEX: Però si has aparegut sense avisar.

ELENA: A vore Alex, jo porte ací ja una estona, i que jo sàpiga no has anat al bany en cap moment a llevar els pelets. Això és una descortesia.

ALEX: Veus per coses com aquesta tu i jo no podríem haver estat junts molt de temps.

ELENA: Coses com què?

ALEX: Aquestes, aquesta falta de comunicació. Si no recorde mal sempre estàvem barallant-se, per una cosa o altra. I les baralles al final sempre són conseqüència del desequilibri, del no parlar les coses. Tu i jo som com el yin i yang.

ELENA: Doncs que sàpigues que el yin no pot existir sense el yang, i al revés, perquè segons el taoistes, cada ésser, objecte o pensament és una unitat composta per dues facetes o "forces", i cada cosa té un complement del qual depèn per a poder existir que, alhora, es troba en el seu propi interior. Aquestes dues forces són dinàmiques i s'atrauen quan són de natura oposada i es repel·len quan són de la mateixa.

ALEX: També has estat en Xina?

ELENA: Si una temporada... El cas es que si tu i jo som tan diferents que mai no deixarem d'atruren's.

ALEX: (riguent-se) Jo no he dit que tu m'atragues.

ELENA: A no? (apropant-se a ell) I si no sóc el teu yin, per què no has anat encara a sopar en la teva novia?

(silenci)

ALEX: Perquè no trobe les punyeteres claus.

ELENA: Ja. Tu el que passa és que estàs boig per mi però no vols admitir-ho.

ALEX: Que jo què?

ELENA: Està claríssim. Per favor, si des de que he entrat no has parat de mirar-me els pits.

ALEX: Jo no t'he mirat... (mirant-li els pits)

ELENA: JA! ho veus?

ALEX: Això és trampa!

ELENA: (Sentant-se en el sofà) No et preocupes, sóc una dona irresistible. Estic acostumada.

ALEX: Segur...

ELENA: Una vegada en Moscou...

ALEX: Però quan has anat tu a Moscou?

ELENA: No importa... en Sao Paulo.

ALEX: No era en Moscou?

ELENA: Ai no sé, ara tinc tants diners que no pare de viatjar, i confonc els llocs, en fi, una vegada, en Moscou...

ALEX: Una altra vegada Moscou...

ELENA: Vaig seduir ni més ni menys que a un Duc a soles amb la meva mirada.

ALEX: Un Duc?

ELENA: Tinc els meus contactes.

ALEX: El que tu digues.

ELENA: Creus que estic mentint?

ALEX: Jo no dic res.

ELENA: Creus que series capaç de resistir els meus encants?

ALEX: Per favor....

ELENA: Està bé, et propose un repte.

ALEX: A vore.

ELENA: Un ball, si aguantes un ball en mi sense sucumbir a la meva indiscutible sensualitat acceptaré davant de tu, davant el món si fa falta (ell riu) que no eres el yang. **Què em dius?**

ALEX: (resignat) Posa la música.

(ELENA espeta els dits i en fer-ho comença a sonar *Thought of you* de Ryan Woodward.)

ALEX: Com has fet això?

ELENA: Però si guanyes hauràs d'acceptar que yo sóc el yin.

(Comencen a ballar a junts. Quan està a punt d'acabar la cançó sona un llampec i se'n va la llum de la sala)

ELENA: Què passa?

ALEX: Merda, s'ha anat la llum.

ELENA: No veig res.

ALEX: Deu haver sigut la turmenta, espera que tinc uns ciris per ací.

(s'escolta un cop)

ALEX: Ah!

ELENA: Què passa?

ALEX: Merda! Merda!

ELENA: Què passa?

ALEX: M'he colpejat el turmell, merda!

ELENA: On estàs? que vaig a ajudar-te.

(s'escolta un altre cop)

ELENA: Merda!

ALEX: Estàs bé?

ELENA: Merda! m'he fet mal.

ALEX: Espera que ja els tinc.

(Alex entra pel lateral dret amb un ciri encés i un parell més per encendre.) **46:50**

ALEX: Pren. (Li dona un ciri i l'encén) Estàs bé?

ELENA: No.

(ALEX comença a encendre els ciris i els col.loca per l'espai)

ALEX: No sé quan va ser l'última vegada que vaig utilitzar ciris. La gent sol tindre llanternes.

ELENA: La gent normal diràs...

ALEX: Però a mi m'agrada açò, li dona un ambient clàssic a la casa.

ELENA: O terrorífic. Ara mateix podria entrar en qualsevol moment un exèrcit de zombis i no seria estrany.

ALEX: Vinga, no pots negar que li dóna cert aire aristòcrata al saló.

ELENA: Em recorda a un somni. (reclinant-se en el sofà)

ALEX: Un somni? (S'asenta en el lateral del sofà)

ELENA: Un que vaig tindre fa poc.

ALEX: Un somni.

ELENA: Si. Jo tinc somnis. No sóc tan rara com tu et penses.

ALEX: Això és discutible.

ELENA: Què dius?

ALEX: Continua.

ELENA: Penses que sóc rara?

ALEX: Molt.

ELENA: Jo tinc somnis.

ALEX: I què passa al somni?

ELENA: Estic en una platja, rodejada d'arena, estic tranquil·la, i al meu voltant hi han cinc ciris formant un cercle. Jo intente sortir del cercle. Però no puc.

ALEX: No pots sortir del cercle.

ELENA: No.

ALEX: I estàs tranquil·la.

ELENA: Si.

ELENA: Què rara eres.

ELENA: El cas és que no sé si no puc o no vull.

ALEX: Està clar.

ELENA: Què està clar?

ALEX: Que no vols sortir.

ELENA: Per què està clar?

ALEX: No vols sortir perquè no pots sortir.

ELENA: No m'entens, jo no puc sortir del cercle. Però ho intente.

ALEX: I no pots.

ELENA: No sé si no puc perquè no vull, o no vull perquè no puc.

ALEX: Què rara eres.

ELENA: Hi ha més.

ALEX: Què més?

ELENA: Un àguila.

ALEX: On?

ELENA: Al somni.

ALEX: Si, però en el somni on?

ELENA: Fora del cercle. Mirant-me.

ALEX: Aleshores no vols iixir per que tens por de l'àguila.

ELENA: Tinc por?

ALEX: És evident.

ELENA: Tots tenim por a alguna cosa. És normal tindre por. No sóc rara.

ALEX: Eres molt rara.

ELENA: Ho dius pel somni.

ALEX: En realitat no.

ELENA: I tu no tens somnis?

ALEX: Clar que si.

ELENA: Amb àguiles?

ALEX: No.

ELENA: Què aborrit.

ALEX: Tinc somnis tridimensionals.

ELENA: Tridimensionals?

ALEX: Em veig a mi mateix fent les coses. Com en un videojoc.

ELENA: Massa temps jugant a ninotets.

ALEX: Què fa l'àguila?

ELENA: M'observa. Vola estàticament.

ALEX: Això és impossible.

ELENA: És un somni.

ALEX: Què rara eres.

ELENA: Vola i m'observa.

ALEX: Per què t'observa?

ELENA: Perque sóc sexy.

ALEX: Per què t'observa?

ELENA: No ho sé, no puc sortir del cercle. Si poguera li preguntaria.

ALEX: Si pogueres parlar en ella què li diries?

ELENA: És mascle.

ALEX: Si pogueres parlar en ell...

ELENA: El mataria.

ALEX: Per què?

ELENA: Perque no em deixa sortir.

ALEX: Però no deies que el problema el tens tu?

ELENA: És dels dos. És un problema en comú. Tenim una relació difícil.

ALEX: I com et sents?

ELENA: Frustrada, resignada. Crec que estic tranquil·la, però m'enganyo a mi mateixa. M'agradaria sortir i buscar el mar, però no puc, o no vull. No ho sé.

ALEX: Estàs feta un embolic.

ELENA: Tu creus?

ALEX: Per què vols trobar el mar?

ELENA: Per què no anava a voler?

ALEX: Eres tu la que té por.

ELENA: Tu no tens por?

ALEX: Depén.

ELENA: De què depén?

ALEX: Estem parlant de tu. El mar.

ELENA: No puc trobar el mar.

ALEX: No pots o no vols?

ELENA: Estic en el cercle. A dins. No m'estàs escoltant.

ALEX: Estàs en el cercle, i no pots trobar el mar.

ELENA: Jo vull trobar el mar.

ALEX: Per què?

ELENA: Perque és l'única manera d'escapar. Si trobe el mar podré endinsar-me en ell. Podré navegar i buscar altres llocs, sense ciris ni àguiles.

ALEX: Prefereixes fugir abans que vèncer el teu present?

ELENA: Què faries tu? Posat ací. (Senyalat-li el sofà, intercavien les posicions) **min 50**

ALEX: Jo?

ELENA: Què faries tu?

ALEX: Jo, mataria l'àguila.

ELENA: No pots, estàs dins del cercle.

ALEX: Com que no puc?

ELENA: No pots sortir del cercle. Veus com no m'escoltes?

ALEX: Aleshores cavaria un forat al terra i sortiria a l'altra banda del cercle. Aleshores mataria l'àguila.

ELENA: Com?

ALEX: Amb les mans.

ELENA: Ès un poc sàdic.

ALEX: Tu creus?

ELENA: Què rara eres.

ALEX: Potser només cal sortir del cercle per matar l'aguila. Potser en sortir desaparega.

ELENA: Què vols dir?

ALEX: Que tal vegada l'aguila és el que et manté dins el cercle, i la por a enfrontar-te en ella és el que et reté.

ELENA: Aleshores és una il.lusió.

ALEX: Tota por és una il.lusió. La por no existeix. Cadascú la crea a dins seu com un virus, com una malatia. I el més irònic de tot és que no hi ha cura. Al menys una per a tots. Cadascú de nosaltres tenim la nostra pròpia cura. Sabent això, és fàcil sortir del cercle.

ELENA: Però no és tan fàcil acceptar-ho, interioritzar això requerix una força de voluntat que molts no tenim...tenen.

ALEX: No. No la tenim. Perque al final és més fàcil quedar-se quiet. Vivim en una falsa tranquil·litat adornada per totes les comoditats que ens **dona** la tecnologia, el país on vivim, la publicitat, el menjar, els mobles, aquest sofà. Ens han educat a caminar sense pensar on caminem. Estem tan acostumats a no fer-nos preguntes, a no posar en dubte la vida, i la manera en que la afrontem, que ens em convertit en esclaus del nostre temps. Un temps que arrosega un passat desequilibrat i enmascarat dins de tots els problemes que no vam vèncer. Decorem les nostres decisions amb totes les pedres que van sortir al camí i que per no saber on llançarles, les vam acabar guardant a la butxaca. O simplement per por. Per la melancolia de ser l'única cosa que al final, ens quedarà entre les mans. La certesa... la certesa de que no som tan simples. Que no estarem a soles al final del viatge. Que al menys les nostres pors ens acompanyaran a la tomba. **min 52:50**

ELENA: De què tens por tu, Alex?

ALEX: No ho sé.

ELENA: Si que ho saps. De què tens por?

ALEX: Del mar. I si puc creuar el crecle, arribe a la platja, m'endinse en el mar, i em perd. Què faré aleshores?

ELENA: Ja estàs perdut. Però no et dones conter. Ara mateix estàs en un laberint del que no vols sortir.

ALEX: No vull o no puc?

ELENA: No vols.

ALEX: Però com vaig a voler sortir? Si trobar el laberint és el millor que m'ha passat en la vida. Abans del laberint, era tot fàcil, era... insuls.

ELENA: Però tu t'has preguntat per a què existeixen els laberints? Quina és la raó de la seva existència?

ALEX: Per què anava a fer-me ixa pregunta?

ELENA: A doncs no sé, per curiositat? Per responsabilitat amb tu mateix? Per posar en dubte la vida? No deies això?

ALEX: Elena, tu eres el laberint. No et dones conter? Tu eres la metàfora.

ELENA: M'estàs dient que sóc una metàfora.

ALEX: No, el laberint és una metàfora de tu.

ELENA: Perque si vas a insultar-me me'n vaig.

ALEX: Elena, per favor.

ELENA: Ja ho sé. Estava prenent-te el pèl. Però no pots quedar-te en el cercle tota la vida.

ALEX: Abans has dit que havies vingut perquè havies de prendre una decisió.

ELENA: Si.

ALEX: També és una metàfora?

ELENA: No, és molt real.

ALEX: I vas a dir-me quina és?

ELENA: No, has de ser tu qui la prenga.

ALEX: No t'entenc. Com vaig a prendre una decisió si desconec el problema.

ELENA: Estàs segur que el desconeixes? Allí està la làmpara que ens va regalar t'ha mare, en la tauleta tenies el disc en la nostra cançó grabada, en la prestatgeria guardes una fotografia dels dos, el dia que vam anar a vore Midnight in Paris i em vas dir que la màgia no podia existir en unes campanades, que a soles podia existir als ulls d'algunes persones.

ALEX: Com saps tu que tinc...

ELENA: L'he vist abans. Però no cal ser molt llest per vore quin és el problema. Fa tres hores tenies un sopar important i no has anat tot i tenir les claus a la butxaca. (ALEX trau les claus de la butxaca dels pantalons. Ella camina cap als ciris i comença a apagar-los) Ho veus, el problema no és el cercle. Sino qui crea el crecle. (Apaga un ciri) Caminar per caminar, per por a aturar-se, és com dibuixar un cercle enorme al teu voltant i prendre-li foc. (Apaga un ciri) És com fer-te mil vegades la mateixa pregunta, i no trobar mai les ganes de respondre. (Apaga un ciri. Comença a sonar *Abril de Adrià Navarro "min 2:00"*) Tal vegada la vida siga un viatge d'anada, i cada pas que donem siga únic e inquebrantable. Però algunes vegades si som capaços de vore-ho, el temps es para, i és en aquestos petits moments en els que la vida torna a respirar. I el cercle es trenca.

(ELENA agafa el seu abric. I se'n va pel lateral esquerre. Les llums van baixant, i al final de la cançó ALEX apaga el seu ciri).

min 58:50

